

[Jens Møller]

fortsætte. ØD i syltekrugken; anderledes kan jeg ikke læse det, der står.

Det beklager jeg i og for sig. Jeg tror, det havde været meget vigtigt, at vi havde fået dette betydningsfulde forslag frem på folketingets bord og fundet ud af, hvad der var mulighed for, og hvad der ikke var mulighed for i dette ting. For så længe disse forslag ligger og rumler og man ikke ved, hvornår de kommer frem, og hvad de bliver til, virker de som en bremse, en hindring, for en naturlig udvikling på arbejdsmarkedet, udviklingen af fornuftige frivillige ordninger rundt omkring i de forskellige områder, de enkelte forskellige virksomheder, ordninger, der virkelig kunne være til gavn både for lønmodtagere og for vores erhvervsliv. Man tør ikke gå i gang med det, så længe man ikke ved, hvad der senere bliver trukket ned over hovedet på én fra folketinget.

Under afsnittet om erhvervspolitik tales der om eksporterhvervene, der skal have hjælp. Jeg går ud fra, at det er en forglemelse, at der kun står eksporterhvervene. Jeg går ud fra, at man ligesom på første side også mener de importkonkurrerende erhverv, altså konkurrenceerhvervene i det hele taget. Jeg vil gerne have det bekræftet fra statsministerens side.

Statsministeren omtaler nedbringelsen af det budgetterede underskud på finanslovsforslaget, og vi må da sige, at det er ganske nødvendigt, at dette kæmpeunderskud bliver bragt ned, men det er jo ikke ligegyldigt, hvordan det sker. Det har vi fået meget lidt at vide om. Jeg vil godt allerede nu sige, at hvis det skal ske i form af nedskæringer af u-landshjælpen, hvorved man vil tage fra de allerallerfattigste for at give til de rige – og i den forbindelse er bogstavelig talt alle danskere jo rige – ja, så er det et sted, hvor kristeligt folkeparti ikke kan medvirke, men vil modarbejde det alt, hvad vi kan. Til gengæld kan man sikkert få stemmer fra fremskridtspartiet til det.

Der er tale om nedskæringer på motorvejene, har vi hørt noget om. Også det er vi meget skeptiske over for. For det første er det noget arbejde, der sætter mange hænder i sving, og for det andet ved vi rent statistisk, at der sker forholdsvis færre ulykker på motorvejene. Enhver forsinkelse af motorvejsbyggeriet, af vores trafiknet herhjemme giver altså flere arbejdsløse og flere færdselsulyk-

ker med deraf følgende menneskelige lidelser. Vi mener, det er et forkert sted at skære ned.

Så kommer vi til det med momsens, som skal sættes 2 pct. op. Der er ingen, der nogen sinde er glade for at skulle forøge skatter og afgifter, det er noget meget ubehageligt noget. Det er desværre sådan, at vi nok må erkende, at når det i dag er nødvendigt at hæve momsens, så er det, fordi den socialdemokratiske regering ikke har formået at gennemføre indkomstpoltikken fuldt ud – den indkomstpoltik, der blev fastlagt i augustforlig I, og som skulle indebære 6 pct. lønstigning de 2 år. Vi ved, stigningen er blevet betydeligt større. Det skyldes, at der er enkelte grupper, der har tiltaget sig betydelig større indkomststigninger end de 6 pct. – og her tænker jeg ikke på de lavtlønnede, for det var medberegnet, men der er også højtlønnede grupper, der har benyttet deres nøglestilling til at tiltage sig langt større lønstigninger. Andre grupper har fået mindre. På grund af at man har taget for meget på disse områder, er der blevet for mange penge pumpet ud, og derfor får vi nu denne stigning i momsens på de 2 pct. Det er forståeligt, for at sige det mildt, hvis de, der ikke fik noget af denne ekstra kage, nu føler sig snydt. De fik ikke noget af den ekstra kage, men de 2 pct. i afgift, dem føler de. Det er mennesker, der ikke har haft mulighed for lønglidning på det ene og det andet område, mange offentligt ansatte – og her tænker jeg ikke først og fremmest på kontorchefer og de meget høje stillinger, men jeg tænker på postbude, jernbanearbejdere, lærere og pedeller osv., alle dem med de ganske almindelige indtægter, som er kommet bagefter, som ikke har fået del i lønglidning osv. Men afgiften, den føler de. Den foreslåede ændring af reguleringen af personfradraget vil i øvrigt også ramme de samme grupper. Der er ligefrem noget umoralsk i, at det skal have lov at ske på den måde. De, der kræver ind og tvinger deres vilje igennem med alle midler, de får, men de, der holder igen, de, der holder tilbage på grund af helheden, på grund af samfundet, ja, de straffes derfor.

Vi må vel se i øjnene, at som situationen nu er blevet, er momsforhøjelsen nødvendig, men det er altså kun, fordi indkomstpoltikken ikke blev, hvad den skulle have været, ikke har fungeret fuldt ud, fordi der er nogle,